

stemmelse, hvilket er saa meget mere naturligt, som man jo havde indført en aldeles tilsvarende Bestemmelse for det Tilfælde, at den Overordnede viste et slegt Forhold overfor den Underordnede. — Til § 120 har den høitærede Krigsminister under Nr. 74 stillet det Forslag, at Ordene: „naar denne er i Uniform“, skulle udgaa. Da den høitærede Krigsminister lægger saa overdentlig stor Vægt paa dette Forslag, har Udvalgets Flertal ikke ment, at man burde modsætte sig det. Overhoved maa jeg tilstaa, at jeg aldrig har lagt saa særdeles Vægt paa, at denne Bestemmelse kom ind, da det dog aabenbart ikke kunde være Meningen med Paragrafen, at man derved vilde slaa fast, at de Underordnede skulde være berettigede til at undlade at vise de befalede Tegn paa Uerbødighed mod Overmænd, naar disse ikke vare i Uniform. Man indsatte naturligvis den Bestemmelse: „naar de ere i Uniform“, fordi man mente, at det ellers vilde være meget vanskeligt for de Underordnede — i alt Fald i mange Tilfælde — at kjende de Overordnede, og at altsaa Paragrafen kunde give Anledning til Misbrug; men som jeg udtalte ved Sagens 2den Behandling, giver Paragrafen i saa Henseende den tilbørlige Veiledning, idet der staar: „Den, som forsætlig eller af Mangel paa pligtfuld Ugtpaagivenhed undlader at vise sin Overmand de befalede Tegn paa Uerbødighed c. f. v.“ Altsaa er det kun i det Tilfælde, at han med Uilfsidseættelse af den pligtfuldige Ugtpaagivenhed undlader at vise de befalede Tegn, at han skal straffes; kan han ikke kjende, og kan det fornødtigvis ikke forlanges af ham, at han skal kjende sin Overordnede, kan det ikke siges om ham, at han har viist Mangel paa pligtfuld Ugtpaagivenhed ved at undlade at vise de befalede Tegn paa Uerbødighed. — Vndringsforslaget under Nr. 75 skal jeg ikke videre berøpe. Jeg antager, at den Tilføining, som der ønskes gjort, er overflødig, idet det, som siges ved denne Tilføining, nemlig at den Overordnede skal være „vitterlig kjendt af den Underordnede“, egentlig ikke er synnerlig Mere eller Andet, end hvad der ligesom er sagt i Paragrafens Begyndelse, nemlig at Vedkommende har viist Mangel paa pligtfuld Ugtpaagivenhed. Jeg antager derfor, at en Tilføielse som den foreslaaede ikke vil være af Betydning og derfor rettest ikke burde gjøres. — Vndringsforslagene under Nr. 76, 77, 78, 79, 80, 81 og 82 ere kun Redaktionsændringer. — Til § 135 har den høitærede Krigsminister stillet nogle Vndringsforslag, hvorved Paragrafen væsentlig bringes tilbage til den Skikkelse, den havde i det oprindelige Udkast. Flere af Vndringerne ere egentlig talt kun Redaktionsændringer, hvilket gjælder om den Vndring, at i 5te Linie skulle Ordene: „eller misbruger sin Stilling til at“, udgaa, og „paalægge“ forandres til: „paalægger“, i Linie 6 skal der istedetfor „til at“ sættes: „eller iøvrigt“, og „befale“ rettes til: „befaler“,

hvilket Altsammen er Redaktionsændringer; derimod er den Vndring, som gaar ud paa at udskytte af Paragrafen Ordene „eller til at indskrænke deres lovlige Frihed med Hensyn til Udøvelsen af de almindelige borgerlige Pligter og Rettigheder“ mere end en Redaktionsændring. Ordene, som foreslaas udskudte, indeholde en Bestemmelse, som det forekommer Udvalget, at det er hensigtsmæssigt for ikke at sige nødvendigt at bibeholde, da det dog ikke kan være Meningen, at det skal være en Overordnet tilladt at indskrænke den Underordnedes lovlige Frihed med Hensyn til Udøvelsen af de almindelige borgerlige Pligter og Rettigheder. Jeg antager, at saaledes som denne Bestemmelse er affattet i Lovforslaget, kan den ikke give Anledning til Misforstaaelse, saa at man altsaa kunde mene, at man har havt for Die den indirekte Indskrænkning, som kunde finde Sted med Hensyn til den Underordnedes Udøvelse af de almindelige borgerlige Pligter og Rettigheder derved, at han f. Ex. kommanderedes til Tjeneste. Det er ikke et saadant Tilfælde, man har havt for Die, men man har derimod tænkt paa, at den Overordnede ligefrem rettede Forbud imod, at den Underordnede foretog Handlinger, som den Overordnede ikke tjenstmæssig var berettiget til at forbyde ham, og man kan ikke finde rigtigt, at et saadant Forhold skulde være lovligt eller endog blot straffrit. Udvalgets Flertal maa derfor fastholde, at denne Tilføining bibeholdes i Paragrafen. — Vndringsforslagene under Nr. 84, 85, 86, 87, 88 og 89 ere kun Redaktionsændringer. — Det Samme gjælder i Virkeligheden om Vndringsforslaget under Nr. 90. Man fandt, at den tidligere Paragraf var temmelig uheldig affattet med Hensyn til Formen, og man har derfor foreslaaet den ændret saaledes, som angivet under Nr. 90, nemlig saaledes, at Paragrafens første Punktum affattes paa følgende Maade: „Naar Noget i egennyttig Hensigt paa Kamppladsen fratager en Falden Noget, berøver eller afvinger en Syg eller Saaret Noget paa Kamppladsen, paa Marchen, under Transporten eller paa Lazarethet, eller handler paa lignende Maade imod en Krigsfange, der er betroet til hans Bevogtning, skal dette betragtes som en særdeles stærkende Omstændighed ved Bestemmelsen af den Straf, der er forstyldt efter Gjerningens Beskaffenhed.“ Der er derved ikke indført nogen Forandring i Lovforslaget af den Bestemmelse, som oprindeligt fandtes, men Formen er bleven ikke lidet heldigere. — Vndringsforslagene under Nr. 91 og 92 ere kun Redaktionsændringer. — Vndringsforslaget under Nr. 93 til § 149 giver Paragrafen en mere bestemt Form, hvorved den tillige egentlig er bragt tilbage til, hvad det oprindelige Forslag gik ud paa, kun er den givet en noget bestemtere Form, idet man udtrykkelig har henvist til Legemsfæde af den Art, der er omhandlet i den borgerlige Straffelovs § 204. Man har derved ment, at Udtrykket blev tydeligere